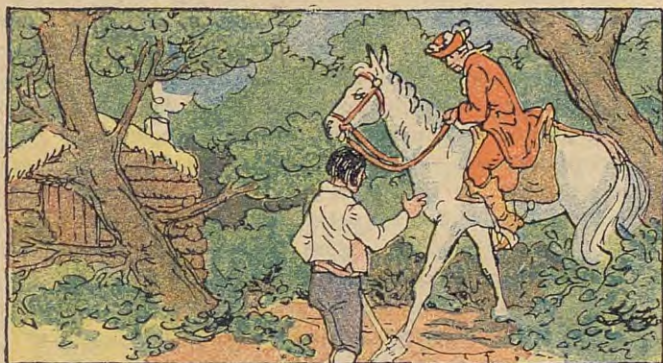

VIROLET

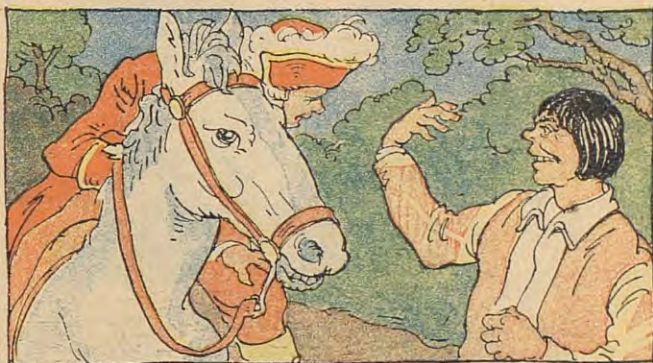
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

UN HOME COM CAL

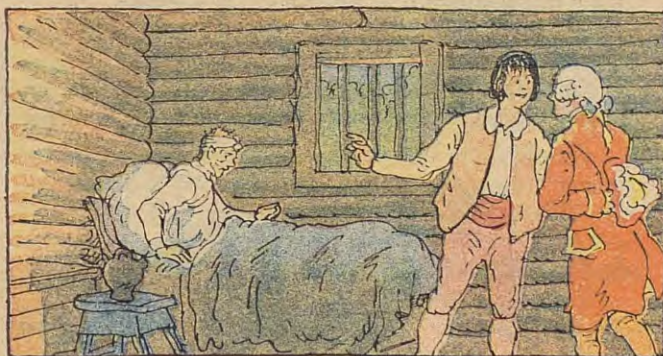
per MIRET

Un rei anava de cacera i va perdre's pel bosc. Sortosament, en el lloc més amagat va trobar un pobre carboner que semblava d'allò més content. Meravellat, el rei va preguntar-li: I amb això podeu viure satisfet?

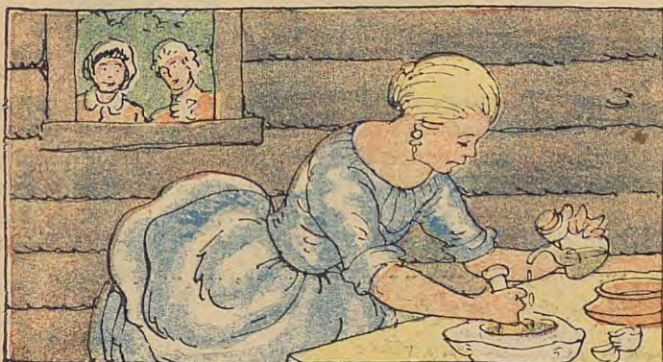
— Ja ho crec! — digué el carboner. — Mireu si sóc feliç, que puc pagar deutes endarrerits, deixar diners a guany i, àdhuc, llençar-ne per la finestra! — El rei se'l mirà sorprès. — Això sí que no ho entenc, en veritat!

— Jo us demostraré que no menteixo. Veieu: mantinc el meu pobre pare vellet i malalt. No em negareu que fent-ho així, no faig altra cosa que pagar el deute que tenen tots els bons fills.

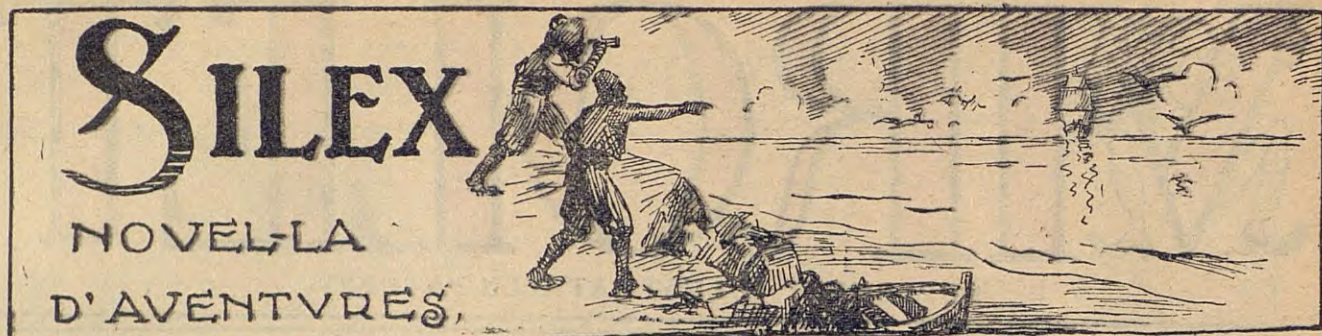
Amb el meu esforç, pujo aquest parell de nois que si em surten com ha d'ésser m'ajudaran aviat i faran dolça la meua vellesa. Amb això, els diners que em costen, són diners a guany.

També tinc una filla. El dia de demà se'n casarà. Tot ço que gasto per ella, serà el seu marit qui ho aprofitarà. De manera que el que em costa són diners llençats per la finestra.

— Està vist que la intel·ligència no és benifet exclusiu de la gent benestant! — exclamà el rei. — Heu demostrat més agudeses que molts dels meus consellers. — I li donà una bossa plena d'or.

SILEX

NOVEL·LA D'AVENTURES,

(Continuació)

I la petita caravana, desfent el camí fet, tornà al «Lluerna», deixant a en Trinetada la missió de cercar allotjament per als tres cavalls, que no valia la pena d'hissar a

bord. En un hostel de Tànger trobaren els animals un discret refugi.

IV

El diable pelut

Els via'gers pujaren a un bot que els esperava i s'enca-minaren tot seguit a bord del «Lluerna», on, a peu dret, i arràn d'escala, es despacientava ja En Tonyina.

— Senyors, vinguin amb mi al recambro del senyor mar-quès, — féu el mariner pegant una llambregada significativa al minyó que arribava de bell nou a bord.

Somprengué En Silex el propòsit d'En Tonyina i manà a En Tomeu que restés a coberta fins que disposés amb calma del que es feia d'ell. En Tomeu, content de la seva sort, va resignar-se a esperar, deixant-se caure sobre un feix de cordes que li serviren de matalàs.

En el recambro la foscor era absoluta, però en Tonyina descorregué les cortinetes dels passallums i l'estança se aclarí.

El capità Silex fou el primer de rompre a parlar.

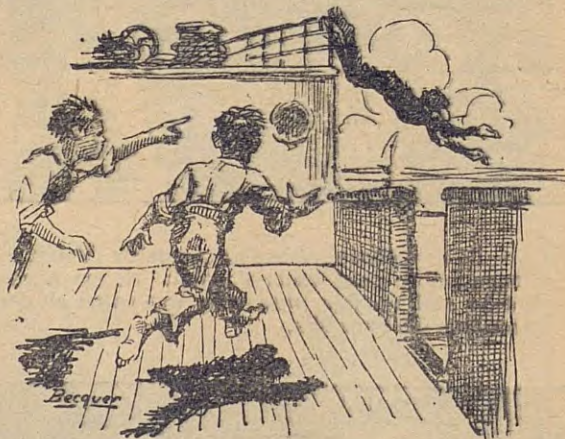
— Què ha passat?

— Una cosa que no arribo a entendre, capità. Si jo cregués en bruixes, diria que avui les bruixes han fet aplec a bord de la «Lluerna». Estava jo en el castellet de prora, contemplant com vostès resseguien la costa, quan en Janot, el cambrer vingué a dir-me que havia sentit soroll en el departament del capità. Jo mateix vaig voler escorcollar lli-tres, seients, però no hi vaig veure res d'anormal. — «Ho hauràs somniat!» — li vaig dir a En Janot. — «No he somniat» — va respondre el minyó, que per altra banda, és molt assenyat i... no beu. — «Despert i ben despert estava quan he oïdes remors ofegades en l'estança. He volgut entrar-hi, però no tenia la clau i per ço he vingut a avisar-te.» Nova-

ment vaig reconèixer el departament sense trobar-hi cap re-nyal sospitosa. Vaig tornar al meu lloc i ja no em recordava del fet, quan se'm presentà altre cop el cambrer. Tenia el rostre pàl·lid, les dents li xerricaven, el seu cos s'extremia convulsivament. — «He vist al diable!» — cridà en veure'm. Confesso que malgrat la cara que feia en Janot, vaig clavar-me a riure. — «Que has vist al diable? I com era? — li vaig preguntar rient. — Horriblement pelut... els ulls enclotats... el nas xato... la boca morruda... Les mans fredes, amb el palmell llis i sa damunt pelut i els dits com urpes...» La descripció encara em va fer riure més. — «Que lleig s'ha tornat l'àngel rebec, en córrer les centúries!.. No som res en eix món! Escolta: li han crescut molt les banyes?» En Janot em guaità gairebé amb rencúnia. Les meves facècies li arribaven a l'ànima. — «Tu creu el que vulguis, però jo et dic que he vist al diable, i que estava arraulit al recambro del capità. — «Vaja! Gràcies a Déu que el veurem! Tenies que haver començat per aquí... Anem!» — vaig dir, ben convençut de què En Janot no estava gaire serè d'esperit.

— Tu també vas acabar creient en el diable — féu amb certa desimboltura d'home de món, el marquès.

— I vostè, senyor, hi hauria cregut també, si hagués vist el que jo vaig veure. Vaig anar dreturerament al recambro i vaig obrir... En cedir la porta, una massa enorme, un gegantàs obscur, abrigat amb un gabany de pe'ls, botà per da-

ment de nosaltres, s'enfilà pel messana i fent un salt mortal, es llençà al mar... No sóc poruc, però vaig estar a punt de esvanir-me com una colegiala... Sort que l'amor propi va donar-me alè i aleshores vaig entrar, amb la pistola a la mà, en el recambro. En aquell moment, enardit, m'hauria batut amb el mateix Belfegor. Només que En Belfegor, ja era de cap a l'aigua, i nedava amb una destresa insuperable.

(Continuarà)

EL CEGUET ALEGRE

Dibuixos d'En CORNET

per EN JOSEP CARNER

El dit xic de la manona esquerra d'Ah Yen sofria com un condemnat. Ah Yen l'havia ficat dins una coca de mel que abusava. La seva honorable mare havia dit:

— Yen, no la toquis pas aquella coca, — però tot just la seva mare hagué deixat la cambra, Yen oblidà el que ella havia dit, i enfonsà el dit xic de la seva manona esquerra dins l'indret més bla, més dolç i més roent de la coca.

Ara, Ah Yen seia prop de la finestra, molt trist i adolorit, tot i la bena de fil untada d'oli amb la que la seva mare li havia embolcallat el ditet acuradament. El dia feia un posat com d'ésser feliç. El cel era d'un blau tendre, guarnit de nuvolets blancs, bonics i fluixos, i damunt el lilà vermell que hi havia en front de la caseta del seu pare, dos ocellets grocs es refilaven l'un a l'altre.

Però Yen, amb el dit que li coïa, no es sentia pas mica feliç. Compreneu, si el dit no li hagués cogut, hauria pogut fer ballar la baldufa de colors enlluernadores que el seu honorable oncle li havia donat el dia abans.

— Veritat que és un bell dia, fillet? — va dir-li la seva mare.

— Penso que és un dia per estar-se a casa, — respongué Yen.

— Mira aquel's ocellets de l'arbre, — digué la seva mare.

— No trobo pas que siguin cosa bona, — contestà el minyonet.

— Oh, quina vergonya, un noi tan rondinós! — exclamà la seva mare, i se n'anà a continuar el seu esterreig.

Justament aleshores, un vell ceguet que duia una guitarra baixà pel carrer. S'aturà, mireu si és cas, sota la mateixa finestra a la qual Yen era assegut, i decantant-se contra la paret, començà de pessigar les cordes del seu instrument.

Les melodies que feia sonar eren molt boniques i alegres. Yen baixà els ulls envers ell, i es preguntà com podia ésser allò. El ceguet era vell, vell, i no solament ceguet, sinó també coix, i tan magristó, que Yen estava segur que no li havia

— Honorable ancià, — va dir Yen. — Voleu dir-me, si us plau, per què vós, que sou vell, coix i ceguet, feu sonar una

musica tan alegre que qualsevol que us sent també se n'alegra tof ell?

El vell s'aturà de passar els dits per les cordes, i es va fregar el mentó. Després va somriure a allò que el voltava, i va respondre:

— Ves, jo diria, ullets de joïell, que la música alegre ve precisament de què jo sigui vell, i coix, i ceguet.

Yen abaixà la mirada cap al dit xic.

— Heu sentit quina cosa diu l'honorable ancià? — va preguntar-li.

El ditet va redreçar-se. Ja no li coïa, i Yen no va tornar a estar botós ni a passar pena.

SUI SIN FAR

(Josep Carner, trad.)

pas escaigut més de mitja escudella d'arròs a dinar. Com era, doncs, que fes sonar aquelles musiques tan alegres? Tan alegres, tanmateix, que, tot parant-hi esment, Yen gairebé s'oblidà de fer el bot i de passar pena. El vell continuà sonant i Yen continuà encantant-s'hi.

Al cap d'una estona, el minyonet va somriure, després va riure. El vell aixecà el cap. No podia veure-hi amb els seus ulls sense guspira, però sabia que prop seu hi havia un minyonet i que ell en feia la felicitat.

(Continuació)

Se sap que la densitat del Sol és d'una vegada i mitja la de l'aigua, i que la pesantor és vint-i-set vegades més forta que a la superfície de la Terra. Com podria vèncer Oràngel la resistència, si els càlculs de la ciència no fallaven? Ventura que la ciència s'equivoca sovint!

El Dr. Arquimbau havia pogut comprovar que Oràngel pujava pels espais a una desena part de la velocitat de la llum, o siga a la de 30.000 quilòmetres per segon, i si la resistència atmosfèrica no augmentava cels enlaire, amb 80 minuts podia arribar a la crosta solar, a través de les nuvolades de *floculi*, i posar el peu en els grans d'arròs, que potser fossin muntanyes més gegants que l'Everest.

No és el diàmetre del globus solar 109 vegades més gran que el del globus terrestre i son volum 1.300.000 vegades el de la Terra i la seva superfície 11.885 voltes la del nostre denerit planeta?

Prou havia adquirit el Dr. Arquimbau telescopis de meravellosa potencialitat i podia veure Mercuri i Venús, Març i les seves filles, Júpiter, Saturn, Uranus, Neptú, les llunetes del sol, retalls del gran astre dispersos des de Déu sap quants segles... Mes era endebades que probés d'escatir per on volava Oràngel, tan infinidament petit!

Passaven dies i més dies, i ja els savis del món començaven a parlar de la bogeria del Dr. Arquimbau. Els que havien pogut veure l'enlaïment d'Oràngel creien en el savi, però els no vidents, el prenien per un embaucador, un farsant, i alguna nació arribà a proposar un sever correctiu contra el comedians de la ciència.

«Si voleu mal a un gos, digueu-li que és rabiós». Si us fa nosa un savi, comenceu a fer córrer que ha embogit... No tancàren al Dr. Arquimbau perquè, d'ésser boig, era un boig

pacífic que no feia mal a ningú, però estaven a l'aguait de la primera atzagaiada que se li ocorregués... No va insinuar algú que havia occit a sa muller per a fer amb el seu greix unes untures que allegerissin el cos d'Oràngel? Oh, ignorància de les multituds!

Però... Aquí teniu el què són les coses del món! La brama dels ignorants serví perquè el Dr. Arquimbau fos, una nit, secretament, portat a un manicomi... Prou va bellugar-se l'aranya, que semblava tivar un filet que pujava sostre amunt, i es perdia per un forat dels finestrals del laboratori, però qui fa cas d'una aranya! Gràcies que no la fessin caure i la trepitgessin alguns d'aquells saions, que portaven espasa com Sant Jordi!

Oràngel va sentir-se una estrebada tan forta i dolorosa vora del cor, que va desvetllar-se a despit dels encisaments i les cantúries selenites. I com que estava amarat de sol, d'una embranzida va empendre la volada lliurement.

Selena esclatà en sanglots.

— Quina llei d'atracció té la Terra, que no et poden aprensonar nostres blanques!

— Missenyora, no vulgueu que us estimi per força! Deixeu que compleixi les ordres del meu pare... Aquesta dolor que m'ha desvetllat és un avís dels meus... Ho conec bé prou. Tinc que anar al Sol, i el camí és llarguíssim!

— Ah, si tu m'estimessis!

— L'Amor no neix de violències... Ara m'heu sobtat, i em plau oir-vos, però us temo, missenyora... Deixeu-me anar al Sol i pel camí pensaré en vós. Si el cor, feta la meva tasca em fa tornar, em tindreu al costat vostre... Si el cor calla, no em detureu, que tampoc fóreu feliça!

Selena restà captivada.

— Vés, vés... Però si tu arribaves a estimar-me... No ho saps que vas a la mort, i que només jo podria salvar-te?

— Per què?

— Perquè el Sol desprèn uns raigs de 3.800.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000 de calories, i sols la gelor de nostres aigües negres, permeteria resistir un foc tan abrusador...

— Vostres aigües negres? Si no teniu aigua!

— Clara, no! Però en la regió sense llum de la Lluna, hi ha els rius que no han vist mai el Sol; si promets de tornar, jo et banyaria en les seves aigües cristallines, gèlides com la Mort, i restaries invulnerable a l'acció dels raigs solars...

Oràngel no gosava prometre.

— I si no puc estimar-vos, malgrat vostres serveis?

Selena acotà la testa pàl·lida.

— Lliure seràs, car Déu és sobre tot, i Ell fa el que vol de totes les coses de l'Univers. Per companyia portaràs dos dracs, que et seran servents llealíssims... Volaràs sense por...

Oràngel acceptà, i guiat per Selena, entre voladúries enjogaçades, arribà a uns abims negríssims, on no entrava cap mena de llum. El minyó féu uns vols enrera.

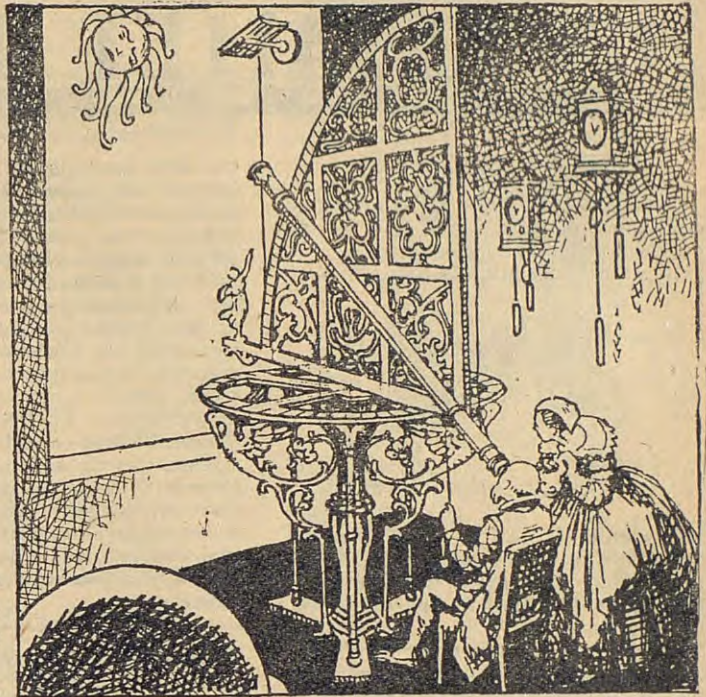
— Avança i no temis, missatger de la Terra, que no ets més que a la banda contrària d'aquella cara que veieu els terrícoles cada nit... Vina amb mi, que rebràs el bany de la insensibilitat...

Selena, amb aquelles pincetes que tenia per mans i dits, agafà de la mà a Oràngel i el féu entrar en un riu que no es veia. Oràngel endevinà, pel pessigolleig frescal de l'aigua, que rebia el bany, i la fredor i el misteri li feren posar carn de gallina.

Bastaren uns segons de mullena i la fada guadora l'enmenà altra volta a la Lluna.

— Ja ets lliure. Puja al Sol, cerca l'or, que no tindràs més que tallar-lo a llenquetes... Els dracs porten unes espases que ho tallen tot i ells t'ajudaran. Vés, però, recorda't de la teva promesa!

Oràngel descobrí prop d'ell els dracs oferts; estirà els braços, encongits del son passat, aletejà i, de bell nou, creuà els espais com una bolva més

l'or de la Terra, com l'or enyorat pels alquimistes, com el mateix or desitjat pel Dr. Arquimbau, causa i fonament del viatge de l'Oràngel!

Oràngel havia sentit la sensació de palpar un cos mort, sobtant-lo perquè el considerava en ignició. No: la pilota no era més que un munt disforme d'or puríssim, absorvit, potser per les capes atmosfèriques de les pròpies entranyes de la Terra.

El minyó féu una senya als dracs perquè se li apropessin. Recordava el que li havia dit l'espiritual Selena i estava freturós de complir l'encàrrec del seu pare.

— Monstres de la Lluna, per la virtut que us ha estat donada, em serrareu unes quantes rodonetes d'or, aquelles que jo puga portar com a llast, en la meva tornada a la llar... M'enteneu, dracs amics?

Els dracs cuetejaren alegrement i donant una estirada a les seves ales, les posaren en tensió, deixant-les ertes i resistents com una fulla d'acer. En dilatar-se, de la banda d'abaix, se'ls formà una serra finíssima, i voleiant els dos monstres anaren a situar-se un a cada cantó del globus d'or.

Oràngel els deixava fer. Tot li era massa meravella, perquè dubtés de res de les coses que se li anaven oferint a l'esguard inquiridor, fins i tot les que el cervellet seu no capia a bastament.

Penseu que ell no sabia més que ço que li havien ensenyat a la Terra de les coses del cel, i la realitat li mostrava ben diversament la vida dels móns inconeguts.

Els dracs començaren a serrar de la pilota, fent saltar amb extraordinària rapidesa uns discs daurats, que semblaven les monedes terrícoles, amb la sola diferència de què eren llises del tot. Oràngel les recollia àvidament, per a examinar-les amb tota cura i només sentia no tenir on fer-les dringar, per assegurar-se de la seva llei.

(Continuarà)

Més àgil, més fresc el cos, avançava Oràngel, endinsant-se en la fotosfera del Sol, sense sentir només que una tebioreta dolça, a despit de la temperatura de 6.500 graus que fa al voltant del formidable globus incandescent.

Anava passant atmòsferes de vapors metàl·lics, d'hidrogen, d'hèlium, entre resplendors de foguerals immensos que emergien de la crosta solar. Oràngel i els dracs, però, no patien ombra de calor. Les aigües negres llunars els protegien.

En arribar al coròni, Oràngel respirà delitósament. Un perfum subtilíssim penetrà per les seves narius, i la matèria corporal del fill del Dr. Arquimbau guanyà quelcom de pesantor. Els dracs, que fins aleshores havien surat sense moure les seves ales de rata-pinyada, començaren a aletejar amb més empenya.

Oràngel llençà una llambregada al seu voltant. Tot el món semblava una foguera, que ell petjava sense notar-hi la roentor. Només, encarada amb ell, se li oferia una pilota gegant, per bé que infinitesimalment petita amb relació amb la Terra, tota daurada i enlluernadora, talment com un mirall d'or brunyit. Quina sorpresa Oràngel en comprovar que el Sol, contra el que creia el seu pare i els altres savis terrícoles, no era més que un seguit de capes ígniques, contenint els elements de la Terra únicament en suspensió!

Mentre el minyó sotjava aquell cercol de foc, la ciència de la Terra es mostrava captivada, car havia descobert una nova taca al Sol. La llum, en topar amb la impenetrabilitat del cos d'Oràngel, banyat en les aigües gèlides, projectava una ombra gegantina que, desfocant la figura del minyó, núvols avall, tenia tot l'aire d'una nafra solar inconeguda.

Ningú no va recordar-se del dissortat Dr. Arquimbau, qui en la casa de curació on el tenia recluït l'enveja, no feia més que pensar en el seu fill, i en la humilíssima Rosó, que Déu sap què s'havia fet, i en la seva glòria de savi, malmeusa, rebutjada, posada en tela de judici.

L'aranya, nova Penèlope, seguia filant, filant, alimentada només pel consol de la seva lleu comunicació amb el fill ingràvid que volejava cels amunt.

Oràngel voltava com una papallona entorn de la pilota d'or. Els dracs el seguien mansament i el minyó s'hi era tan acostumat a la esfereïdora companyia, que ja els hi repicava alegrement en les aletes com si fossin tabalets. I cada repic era una sorpresa a la Terra, car el soroll retronysia com un tro, i lluïa el Sol, i no feia humitat, ni es tenia cap besllum de pluja!

També s'era acostumat Oràngel a les resplendors cegadores del foc solar, i encara més, havia arriat un dit, un dit només, a la pilota aurífica, temorec d'una cremada, i l'havia apartat de sobte. Aquell or gelava com metall, com

UN RETALLET DE CADA COSA

FISICA RECREATIVA

Es un joc força divertit, l'aixecar una copa quasi plena d'aigua, amb la mà oberta posada damunt de la vora.

Es posa la mà sobre la copa, tal com

es veu en la figura 1.ª, s'obre brusquement deixant la mà estesa completament com en la figura 2.ª, i la copa quedarà adherida a la mà i es podrà aixecar fàcilment.

En arribar Sir Walter Raleigh al pati-bul, estava molt defallit i dirigint-se a la multitud digué que en els dos últims dies, havia tingut altres tants accessos de febre, i així els pregava que si veien flaquesa en ell la atribuïssin a la seva enfermetat i no al seu ànim. Després besà la dextra i d'gué al butxi:

— Es una medicina molt agre, però segura contra tota enfermetat.

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquest dibuix, cal trobar tres cognoms catalans.

La Universitat de Viena, ha vist recentment a un home de seixanta sis anys doctorar-se en Filosofia. Es un cas remarcable. Moisès Judà Wundermain, originari de Galitzia, no ha freqüentat en la seva joventut cap escola. Tot ço que sap, ho ha après pel seu propi esforç. Es posà a estudiar l'Hebreu en una edat en què els homes es-

tan ben contents de no oblidar-se de lo poc que saben. Quan els russos envaïren la Galitzia en l'any 1915, es refugià en un petit poblet, llavors austriac on estudià el batxillerat. Després se n'anà a Viena i cursà a l'ensembl el curs de l'escola superior de comerç i el de l'escola politècnica. En 1918 s'examinà de professor a l'escola de comerç, l'any següent, féu més oposicions que li permeteren d'ensenyar matemàtiques. En 1920 ha esdevingut doctor. Si hom considera la seva edat i pensa tots els sofriments que conegueren els emigrats durant la guerra hom pot assegurar que aquest home no és solament un treballador intel·lectual excepcional, sinó que ha tingut tota la vida una voluntat quasi sobrehumana.

FULLS D'ENCICLOPEDIA

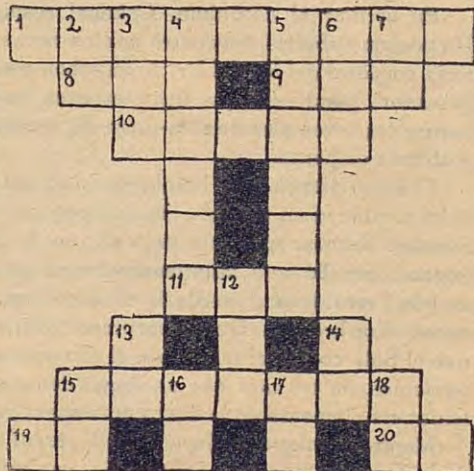
LA CADIRA

Es un animal de quatre potes que no menja ni beu. La seva actitud corrent, es no córrer gens o siga l'estar sempre en actitud estàtica. Per a desplaçar-se de lloc, necessita l'auxili d'algun altre element, l'home, per exemple. De cadires, n'hi ha de moltes menes: N'hi ha de blanques, de grogues, de blaves, de caoba, de roure, etc. Les que estan més en boga són les de boga. També n'hi ha que tenen braços i altres que no en tenen. Moltes cadires han perdut les extremitats superiors o les inferiors en algun accident del treball i degut a aquesta circumstància, moltes coixegen tot sovint. La cadira habita en els domicilis de les persones en calitat d'animal domèstic i l'home la fa servir per anar-hi a cavall per dintre el pis. També en les ciutats més o menys importants es troben cadires que viuen precàriament dessota els arbustes de les vies principals. La cadira és un animal de temperament pacífic que només en casos excepcionals grinyola o clava alguna punxa al capdavant de l'esquena de l'individu que se li vol assegurar al damunt. La cadira, especialment de boga, té una afició extraordinària a presenciar el pas de les processons. Hores abans, n'apareix-

xen gran ramades omplint les voreres dels carrers per on té de passar i continua en el seu lloc fins després de bella estona d'haver passat la Custòdia. La cadira de boga, que és la que s'exhibeix més públicament, també li plau concórrer en actes i manifestacions més o menys polítiques i en tal circumstància més d'una volta ha demostrat posseir inexplicables aptituds per l'aviació i unes incomprendibles facultats agressives i heroiques sabent oferir la vida en holocaust a l'esbatussada. El promig dels anys que viu una cadira és difícil de precisar, depèn de la complexió física i de la raça a què pertany. Generalment li ocasiona la mort una mena de verola anomenada corc que degenera en trencadura la qual li va desprenent els membres precipitant-li la descomposició. En morir, no acostuma fer testament i la seva desaparició deixa un buit en la casa que és més o menys gran segons el volum que ocupava.

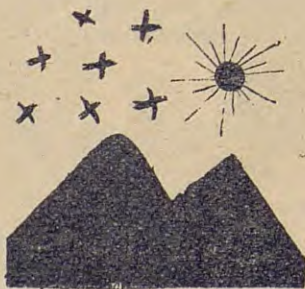
SALOMÒNIC

MOTS CREUATS

Horitzontalment: 1 Ciutat de Catalunya. — 8 Un dels punts cardinals. — 9 Fenomen acústic de les muntanyes. — 10 Salutació de l'artilleria en so de festa. — 11 Per carnestoltes. — 15 Plural d'un aparell de pesar. — 19 Consonant. — 20 Animal que vola.

GRAN CONCURS

N.º 113 — Gustau Lascozz

N.º 114 — Magí Carbó

N.º 115 — Antoni Serra

N.º 116 — Tomàs Figueass

Verticalment: 2 Plural de a. — 3 Habitant de Rússia. — 4 En els volcans. — 5 Peça de vestir. — 6 Animal menjívól que neda. — 7 Negació. — De la

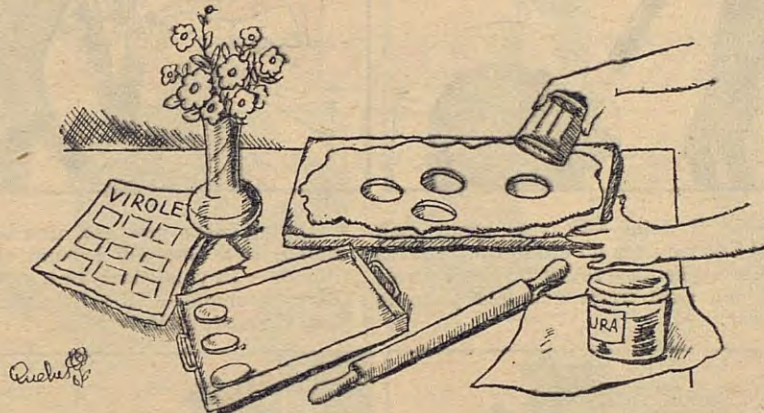
numeració del rellotge. — 13 A l'invers de dolent. — 14 i 15 Nota musical. — 16 Part del cos. — 17 Sense vestir. — 18 Que té salut.

PER A LES NENES

PASTISSOS

Agafeu 100 grams de farina, una mica de sal, una bona cullerada de sucre en pols, 60 grams de mantega i la tercera part d'un paquet de llevat químic per pastisseria.

deu cèntims. Agafeu un vaset i aneu fent rodones iguals. Després, en una llauna que ja hi haureu posat mantega, hi col·loqueu les rodones ruixades amb llet, i la poseu al forn que vagi bastant fort. Quan es comencen a daurar, es treuen i s'ajunten dues rodones

Pasteu ben bé tot això amb les vostres mans. Quan estigui ben barrejat, hi afegiu dues cullerades de llet tèbia i seguïu pastant fins a obtenir una pasta lligada i un xic forta.

Aleshores ho esteneu sobre d'una taula que ja hi haureu escampat farina i amb la fusta rodona es va aplanant fins que tingui el gruix d'una peça de

posant-hi *jalea* de maduixa entremig i aixís de dues en dues es tornen al forn per acabar-les de coure.

Obindreu aixís, uns pastissos molt bons amb què estareu ben joïoses de poder obsequiar les vostres amiguetes quan les convideu a berenar.

TALLARETA

JEROGLIFIC COMPRIMIT

Un europeu que havia assistit a un terratrèmol recent del Japó pel qual estava malencònic, es trobava a bord d'un paquebot indi. Un home morí durant un temporal violent i el nostre europeu fou testimoni dels funerals marins. El mort fou embolicat amb una tela blanca i uns ploms foren lligats en els seus peus. Per ésser sepultat en la seva darrera estada, sols li mancava la benedicció de l'Església. Sobrevingué un conflicte. Quina era la religió del difunt? Tothom ho ignorava. Vuit sacerdots pertanyents a religions diferents es trobaven a bord. Hi havia representants del brahmanisme i del budhisme, hi havia sunnites i islamites.

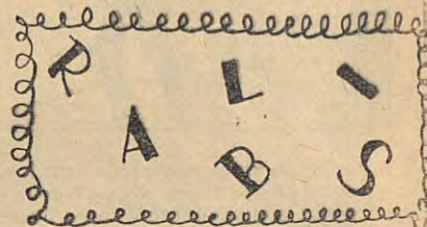
El budhista conferencià amb el brahmanista i el sunnista amb l'islamista. Malgrat ses discussions, la religió del difunt restà en el misteri. Els diferents sacerdots no es posaren d'acord. Tots donaren la benedicció al mort cadascú en la seva llengua i a la seva manera.

Fixant un xic l'atenció i posant el paper en sentit horitzontal veureu que això que no sembla res, són lletres que diuen quelcom.

La història demostra que el que hom neixi d'una família humil, no és obstacle per arribar a ocupar un lloc prominent en el món. Veus ací alguns exemples: Virgili, era fill d'un camàlic; Horaci, d'un porter; Demòstenes, d'un daguer; Copèrnic, d'un forner; Milton, d'un memorialista; Shakespeare, d'un filador; Faraday, d'un hostaler, Cromwell, d'un cerveser i el cardenal Wolsey, Deniel Defoe i Kirke White, d'un carnisser; Josep Hunter, fou en la seva joventut fuster; Ben Johnson, Carlyle i Miller, paletes; Robert Burns, llaurado; Keats, adroguer; Dante i Descartes, soldats; Kepler, mosso de fonda; Bunyan, llaurer; Arkwright, barber; Wilson, sabater; Grant, curtidor, Hartzbusch, fuster, etc.

LLETRES ESCAMPADES

Tenint en compte aquestes lletres, cal trobar el nom d'una nació.

Solucions al número passat

Jeroglífic comprimit: *Entrebancs.*

D'OMBRES XINESQUES

N.º 117 — Carmina Millà

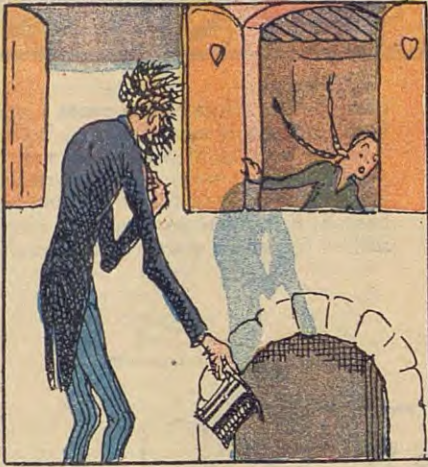
N.º 118 — Narcís Masferrer

N.º 119 — Angeleta Canals

N.º 120 — Rafel Martí

LA NUVIA DE L'ENCANTAT

3ª part de LA COVA DEL TORRENT

Llavors el segon explorador digué: — Un dia arribà al meu poble un home tan alt que tocava a les teulades i tot boterut i estrafet. Anava vestit de senyor, i a cada noia que veia a la fi-

nestra li deia: — Et vols casar amb mi? Sóc ric i res no et faltarà. Però les noies fugien esverades i l'home posava una cara trista que feia pena de mirar.

De tan trista que era, una bona noieta se'n compadi i quan ell li digué: — Et vols casar amb mi? — ella respongué — Sí! — I, tal dit tal feu. Hom concertà la boda.

El dia del casament el nuvi, anà a cercar la núvia i, seguits dels pares d'ella s'encaminaren cap a l'església, entre la riota i les befes dels vilatants.

Tot fent via, el pare notà amb sorpresa que la talla del nuvi anava minvant i que es posava cada cop més dret, fins que en ésser a la mateixa porta de l'església, ja no restava res

del monstre. Ans al contrari: Havia esdevingut un jove gentil i elegant que era l'admiració de tothom. Llavors ell digué, adreçant-se a tots: — Gràcies a aquesta noia, que ara

serà la meua esposa, el meu encantament ha finit. Quan jo era petit, un estrafet al qual jo empaitava em maleïdient: — Sigues un monstre fins que trobis qui vulga casar-se amb tu.

I sense dir res més, la jove parella entrà a l'església i reberen la benedicció. I foren marit i muller i visqueren molt feliços. — Aleshores el drac parjà: — No és res de l'altre món, aquesta història, però, vaja, no vull ésser

exigent. Quedeu perdonats. — I els exploradors el remerciaren i sortint de la cova es trobaren al torrent, sense ganes de tornar mai més a provar fortuna.